

Ook al kende ik mijn eigen naam al heel mijn leven lang, toch ging er een schok door me heen toen Vincent mijn volledige naam uitsprak. Amper verstaanbaar voor anderen, maar luid genoeg voor mij, om elke vezel in mijn lichaam te waarschuwen voor de gevaren die deze stem nog steeds voor mij had. Met een ruk draaide ik me om en greep mijn zus bij de pols, terwijl ik sissend aangaf dat het naar hier komen een grote fout van mij was en dat ik dus maar beter kon vertrekken. Ik was dat écht van plan was, maar de smekende en fluisterende woorden van mijn zus maakten het moeilijk om daadwerkelijk weg te gaan.

‘Jennifer, nee, loop niet opnieuw weg’

‘Katinka, niemand wil mij hier hebben. Iedereen kijkt boos naar me.’

‘Jenny toch, je kan moeilijk verwachten dat de familie je vandaag met open armen ontvangt. Ten eerste: je negeert elk jaar hun uitnodiging en ten tweede: zelfs wij wisten niet eens dat je dit jaar wél zou komen. Mama komt vanavond niet, pas morgen. Maar je bent er nu, dus blijf alstublieft bijt voor eens en altijd door deze zure appel heen.’

Mijn zus had gelijk, dus draaide ik mij weer om, haalde eens diep adem en gaf mij over aan het kruisverhoor van mijn familie. Waar had ik al die tijd gewoond? Waarom ging ik na het overlijden van mijn vader niet meer bij mijn moeder op bezoek? Wist ik dan niet hoeveel hartzeer ik haar bezorgde? Had mijn afwezigheid iets met Vincent te maken? Gelukkig waren de meeste familieleden tevreden met een eenvoudig antwoord op hun vraag en verdwenen ze weer tussen de andere feestgangers.

‘Dat moet niet simpel zijn geweest, zo in je eentje tegen hen allen. Gaat het?’

De prikkende pijn in mijn rug verraadde dat Vincent achter mij stond. De enige persoon die nog geen enkele vraag aan mij had gesteld in het halfuur dat ik hier al rondliep, was mijn jeugdliefde. Vincent moest na al die jaren toch de grootste vragenlijst voor mij hebben, het kon gewoon niet anders. Langzaam kwam mijn lichaam in beweging en stond ik voor zijn neus, keek in zijn ogen en begaf mij in gedachten opnieuw op het schoolplein met zijn armen rond mijn middel en ... Lieve god, wat een lelijke kleding droeg ik toen en, o help, mijn kapsel. Hoofdschuddend beval ik mezelf terug naar het heden te komen.

‘Nee, was het vragenvuur daarnet niet gemakkelijk voor je? Goh, dat liet je dan niet merken, zeker niet op de vraag of ik toen de oorzaak van je vertrek was.’

Een pijnlijke steek schoot door mijn hart. Ik kon niet terugdenken aan toen, want dan zag ik mijn vader voor mij staan en ik wilde niet steeds die pijn voelen.

‘Vincent, ik ... ik ... ik ga even kijken waar mijn nichtjes zijn, want ik heb ze nog geen goedendag gezegd.’

Geen idee waar ik de meisjes moest gaan zoeken, maar een zoektocht door dit huis heenwas beter dan te dicht bij Vincent te blijven staan. Zou hij mij ooit vergeven?

Kindergeluiden trokken mij naar de keuken, waar ik mijn nichtjes en Marjolein aan de keukentafel zag zitten met de zieligste gezichtuitdrukking ooit op een kindergezicht gezien.

'Hallo meisjes, wauw, wie heeft jullie zo boos gemaakt?'

'Jij.'

'Oké, omdat jullie het zo mooi in koor zingen, geloof ik jullie. Wat kan ik doen om jullie blij te maken?'

Het was een opgave om mij te verplaatsen in een kinderhoofd, maar toch probeerde ik het om de band met mijn nichtjes te kunnen herstellen. Waarmee kwam ik terug in een goed blaadje met hen te staan? O, geniaal.

'Meisjes, ik weet het. Een sneeuwenballengevecht! Super idee, toch?'

'Ja!'

Voor ik het doorhad stond ik samen met de meiden op en neer te springen. Wat een fijn gevoel was het om blij te zijn om zoiets kinderlijk als sneeuwballen gooien.

'Ok, ik ga aan Katinka vragen om jullie warm te kleden.'

Nog voor ik de meisjes verder iets kon commanderen werd ik onderbroken.

'Mevrouw van Dongen, wat denkt u met deze kinderen te doen, vooral ook met mijn dochter, begrijp ik?'

Waar mijn ongeremd gedrag vandaan kwam wist ik niet, maar ik wilde het prettige gevoel dat ik jaren had gemist niet wegstoppen omdat een overbezorgde vader niet wilde hebben dat zijn prinses kou zou kunnen vatten. Ik haastte me naar hem toe om te voorkomen dat hij mijn plan zou dwarsbomen.

'Wij gaan naar buiten in de tuin met de sneeuw spelen. De kinderen vervelen zich binnen en mijn nichtjes zijn boos op mij, omdat ze door mijn bezoek nu even samen op één kamer moeten slapen. Ze mogen hun boosheid op mij afreageren door met sneeuw naar mij te gooien. O ja, en ik zou op die manier natuurlijk heel graag hun vertrouwen winnen.'

Als ik niet beter op zijn gelaatsuitdrukking had gelet zou zijn voorzichtige lach mij zijn ontgaan, maar die expressie verzachte zo erg zijn gezicht dat het mij de jongere versie van hem liet zien: de jonge Vincent waar ik als een blok voor was gevallen. Net zoals ik er nu een warm gevoel van kreeg zonder enig lichamelijk contact. Er ging een alarmbel in mijn hoofd, ik moest nu naar buiten in de sneeuw gaan ontdooien of mijn schooltijd herhaalde zich hier ter plekke.

'Ik hoop dat het oké is voor jou dat Marjolein meespeelt? Er is tuinverlichting hoor. Als ik jou was zou ik ja zeggen, want als je de meisjes mag geloven, gaan ze écht waar hun huiswerk nooit meer vergeten te maken.'

'Oké, we doen mee met jullie.'

'We?'

Zijn stap naar mij toe was net iets te dichtbij en tegelijkertijd nog ver genoeg van mij af.

'Ja Jennifer, mijn dochter en ik.'

'Moet jij niet bij de gasten blijven? Was jij geen speciaal bezoek?'

'Als je bedoelt dat ze mij hebben uitgenodigd uit medelijden.'

'Vincent, sorry.'

'Jennifer, laten we iets afspreken. Zowel ik als jij zijn hier vanavond met of door een speciale reden aanwezig, maar daar gaan we het vandaag niet over hebben. Wat we blijkbaar beiden wel eens goed kunnen gebruiken ...'

'Vincent, we staan op gehoorsafstand van drie kleine kinderen!'

Zijn gelach klonk niet meer zacht, maar bulderde door de keuken.

'Jennifer, serieus, ik bedoelde net als de kinderen onverantwoord buiten te mogen gaan spelen en vergeten dat we daar eigenlijk te volwassen voor zijn geworden.'

De hitte die ik al voelde kroop nu naar mijn wangen. Waarvan ik dacht waar hij eigenlijk op doelde klonk voor mij zo vertrouwd met hem, dat ik het waarschijnlijk tot mijn eigen schande zou hebben gedaan. Zou hij dat ook overwogen hebben? Nee dat kan niet, zijn vrouw is tenslotte nog maar een jaar geleden gestorven en ik weet niet welke relatie die twee met elkaar hadden. Als die vrouw zijn grote liefde was dan wil ik mezelf nu een klap in mijn gezicht geven.

'Goed, ik ga nu Katinka zoeken en vraag haar om warme kleding. We zijn zo klaar.'

Een kwartier later kreeg ik de ene na de andere sneeuwbal tegen me aan gegooid. Mijn eigen gelach begon weer vertrouwd in mijn oren te klinken. Wat was het lang geleden dat ik nog zo had liggen schaterlachen in de sneeuw. Letterlijk liggen, want soms werd ik door Vincent onderuitgehaald,.

'Tante Jenny, kijk eens hoe groot onze sneeuwbal al is geworden.'

Mijn hart zwol bij het horen van het geroep van mijn nichtjes. Ze noemden mij eindelijk weer hun tante en hadden het met mij hier buiten reuze naar hun zin. De kinderen gierden het uit, soms was ik bang dat ze in hun gelach zouden stikken, die gekke meiden. Na mijn zoveelste valpartij werd ik door Vincent onder de sneeuw bedolven en vervolgens door hem ook weer overeind geholpen. De meisjes waren aan een kunstwerk van een scheve sneeuwpop begonnen en hadden geen oog meer voor Vincent en mij terwijl onze ogen wel op hun gericht waren, omdat dat veiliger was dan naar elkaar te kijken. Het viel niet meer te ontkennen, die aantrekkingskracht tussen ons. Het was dus niet gelogen, een eerste liefde blijft voor altijd bestaan. Ik bleef vooruit kijken terwijl ik tegen Vincent sprak omdat ik geen oogcontact kon maken zonder domme dingen te gaan doen.

'Ik ga in de koelkast een wortel zoeken, want ik denk dat die sneeuwman wel graag een neus zou willen hebben.'

'Jen, kijk naar me.'

Ik knikte alleen maar, dat ging ik dus echt niet doen. Alleen had ik het mis en had hij zijn vingers al onder mijn kin. Hij dwong me op vriendelijke manier om wel in zijn ogen te kijken. Ook al was het te donker om details in zijn ogen te zien. Toch kon ik de gloed erin niet negeren. Het maakte dat ik wegkeek, naar het huis waar ik zowel aan de buiten- als de binnenkant de prachtigste kerstversiering zag glinsteren. Door de ramen zag ik mijn familie, mensen die stilaan vreemden voor mij werden. De aanraking van zijn duim over de hoek van mijn lippen deed mij weer naar hem kijken. Ik hield mijn hoofd schuin om de nadruk van zijn subtiele streling te benadrukken en sloot mijn ogen.